

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 20.103 van 9 december 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 28 september 2008 om het grondgebied te verlaten – Model B.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en van advocaat R. WILLEMS loco advocaat E. TRIAU en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 5 oktober 2006 België binnen en verklaart zich vluchteling op dezelfde datum. Op 26 oktober 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 25 juni 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing

tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest nr. 6506 van 29 januari 2008 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 31 januari 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 12 februari 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder nr. 23.304.

Op 27 mei 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 30 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Verzoeker stelt tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. Deze zaak is gekend onder nr. 27.960.

Op 25 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 28 september 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum

Artikel 7, eerste lid, 8°: oefent een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige/in ondergeschikt verband uit, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging; PV BG.69.L2.005800/2008, al werkend aangetroffen in horecazaak te Blankenberge.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Eerste middel: Ernstig onherstelbaar nadeel voor verzoeker bij gedwongen terugkeer.

Verzoeker heeft in het feitenrelaas duidelijk aangetoond onder welke omstandigheden hij zijn vaderland heeft dienen te verlaten.

Verzoeker werd al eens op een geheel onterechte wijze veroordeeld tot een gevangenisstraf, en was al eens onderhevig aan folterpraktijken.

Verzoeker heeft met andere woorden een gerechtigde vrees om terug te keren naar zijn thuisland.

Deze vrees is manifest en begrijpelijk.

Men dient enkel maar de actuele nieuwsberichten over de situatie in de streek van verzoeker na te lezen om te weten wat een kruisvat het daar is.

De strijd tussen de verschillende godsdiensten, de groeperingen en diens meer laat hoog op in een gebied waar er bovendien willekeur en rechteloosheid heerst.

Ook de aanpak van de overheid van personen waarvan enkel al maar wordt vermoed dat zij tegenstanders zijn van het regime is algemeen gekend en zeer in strijd met de fundamentele rechten van de mens.

Gerechtelijke procedures waarbij de rechten van de verdediging in het geheel afwezig zijn, willekeurige veroordeling op basis van zeer algemene vermoedens, represailles voor dikwijls onterecht vermeende politieke activiteiten zijn schering en inslag.

Verhoren waarbij allerhande folterpraktijken worden gebruikt, straffen als afhakken van de handen, zweepslagen, steniging en nog meer ongeoorloofde praktijken blijven heersen.

De feiten die door verzoeker aan de hand van zijn vraag worden aangevoerd verbinden zich bij de Conventie van Genève in zoverre dat verzoeker voor zijn leven vreest;

Artikel 48/3, §1 van de Wet van 15 december 1980 stelt: "De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

In huidige aangelegenheid was deze bepaling zeker van toepassing, doch om geheel onbegrijpelijke redenen werd er anders over geoordeeld;

Niettemin is aan alle voorwaarden voldaan.

1. Ernstige vrees voor daden van vervolging.

Verzoeker kan daadwerkelijk niet terugkeren naar zijn vaderland op grond van ernstige vrees voor daden van vervolging.

Dit blijkt duidelijk uit het feitenrelaas hoger.

Artikel 48/3, voornoemd, geeft onder meer en niet limitatief, voorbeelden aan welke vormen deze daden van vervolging kunnen aannemen.

Uit het feitenrelaas blijkt duidelijk dat verzoeker zich aan enkele van deze vormen kan verwachten, net zoals zijn familieleden die overigens als ondergingen.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat zijn veiligheid op geen enkele wijze kan verzekerd worden bij een gedwongen terugkeer.

2. Omwille van ras, religie, nationaliteit, behorend tot een sociale groep of politieke overtuiging.

Het mag uit het feitenrelaas duidelijk zijn dat ook aan deze voorwaarde is voldaan.

3. Niet kunnen inroepen van de bescherming van het land van herkomst.

Verzoeker is precies het land moeten ontvluchten om militairen, met andere woorden, de overheid hem op zoek was.

Gevonden worden door de militairen zou met zich meegebracht hebben dat verzoeker wederom onderworpen zou worden aan een onmenselijke behandeling.

Dergelijke behandeling werd oogluikend toegestaan, en zonder meer in de doofpot gestopt.

In feite gingen deze daden uit van de overheid, zodat verzoeker allerminst op de bescherming van deze zou kunnen rekenen.

4. Persoonlijke vervolgingsvrees.

Het staat vast dat indien verzoeker naar Rwanda zou moeten terugkeren hij, in het beste geval, onmiddellijk zal opgepakt worden en gevangen gehouden zal worden, zonder enige vorm van proces.

De bijhorende martelpraktijken van huidig regime zal algemeen gekend (verzoeker was er overigens al eens aan onderhevig).

Het is dus zeker niet zo dat verzoeker een algemene situatie inroept om zijn veiligheidsvrees te onderbouwen, doch juist wel het concrete gevaar voor persoonlijke vervolging.

Uit bovenstaande blijkt dus dat het gedwongen laten terugkeren van verzoeker naar zijn vaderland een duidelijk, ernstig, en onmogelijk te herstellen nadeel inhoudt.

Niet meer of minder zal verzoeker onmiddellijk worden gearresteerd, zonder proces worden berecht, en terecht zal komen in de gevangenisstraf, als er al geen ergere straf zal worden uitgesproken, gelet op eerdere veroordeling (ook zonder eerlijk proces) van verzoeker;"

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het eerste middel de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, zodat dit middel onontvankelijk is. In ondergeschikte orde stelt verwerende partij dat verzoekers asielaanvraag definitief afgesloten is. Het bestreden bevel bevat de redenen waarom het werd genomen: verzoeker verblijft illegaal in het rijk en was aan het zwartwerken. Hij betwist de motieven van het bevel niet en doet geen poging om ze te weerleggen.

2.1.3. Het eerste middel bevat een uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel en is bijgevolg als middel niet ontvankelijk. Verzoeker zet tevens uiteen dat hij meent te voldoen aan de criteria om te worden erkend als vluchteling. De bestreden beslissing betreft

echter een bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoeker niet in het bezit was van de vereiste documenten en werd aangetroffen terwijl hij een beroepsbedrijvigheid uitoefende zonder in het bezit te zijn van de vereiste machtiging. De verwijzing naar artikelen betreffende de status van vluchteling zijn bijgevolg niet ter zake dienend en kunnen niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

“Tweede Middel: schending van het redelijkheidbeginsel.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid te worden genomen.

Uit bovenstaande is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich meebrengt voor verzoeker.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen.

De maatregel mag bijgevolg niet disproportioneel zijn ten opzichte van het nagestreefde doel. In onderhavig geval is er duidelijk sprake van enige disproportionaliteit.

Een zeer rigide houding zal enkel met zich meebrengen dat indien verzoeker terug naar zijn geboorteland moet, hij met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijk zal onderworpen worden aan mishandelingen, foltering, oneerlijk proces en diens meer.

Verder mag niet uit het oog worden verloren dat verzoeker al sinds oktober 2006 in België verblijft.

Verzoeker heeft zich volledig aangepast aan de Belgische samenleving, welke toch aanzienlijk verschillend is dan deze in Rwanda.

Verzoeker heeft immers elke gewoonte welke heerst in zijn thuisland verloren, en heeft zich volledig aangepast aan de Westerse samenleving.

Gedurende zijn periode in België heeft verzoeker vanzelfsprekend ook zijn leven verder uitgebouwd.

Verzoeker mocht er verder op vertrouwen dat zijn verregaande integratie in het land, en het feit dat hij zich gedurende al die jaren als een voorbeeldig burger heeft gedragen, een gunstig effect zouden genieten op de hangende procedures.

Men kan immers niet zomaar vier jaar uit een mensenleven plukken om dan gewoonweg te stellen dat deze vier jaren als onbestaande moeten worden beschouwd.

Op deze wijze vernietigd men een mensenleven (en ook deze van de personen met dewelke in de loop van die jaren een sociale en soms amoureuze, band werd opgebouwd;

Vanuit puur menselijk standpunt is het van fundamenteel belang de verhouding regelgeving en persoonlijke toestand proportioneel wordt benaderd, wat echter niet gebeurt door het nemen van de thans bestreden beslissing.

Met andere woorden is het redelijkheidbeginsel duidelijk geschonden en is het aangevoerde middel volkomen gegrond.”

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker niet op regelmatige wijze verblijft in België, dat de motivering van de beslissing voldoende duidelijk is en verwijst naar het desbetreffend wetsartikel en de vaststaande gegevens uit het administratief dossier.

2.2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Verzoeker maakt met zijn betoog over de toestand in Rwanda niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister met schending van het redelijkheidsbeginsel verzoeker bevel heeft gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij zonder de vereiste documenten in België verblijft en werd aangetroffen terwijl hij een beroepsbedrijvigheid uitoefende zonder de vereiste machtiging.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.